

Sământa adevărului

Revistă creștină

Iunie 2006

A NU SE VINDE.

În acest număr:

- * Cum să scapi de amărăciune
- * Dragostea de învățătură
- * Un om numit Mohammed
- * O planetă foarte specială
- * Comori cerești

Rubrica învățătorului

*„Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui
ce aduce vești bune, care vestește pacea,
picioarele celui ce aduce vești bune, care
vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice
Sionului: „Dumnezeul tău împărățește!”
Isaia 52:7*

Cum să scapi de amărăciune

de Jim Wilson

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu.” (Efes. 4:31-5:2)

În acest pasaj suntem sfătuiți să evităm orice amărăciune. Înainte de a începe să discutăm cum și de ce trebuie să procedăm astfel, este crucial să realizăm că baza tuturor acțiunilor noastre în această privință trebuie să fie ceea ce Isus Hristos a făcut pentru noi pe cruce. În tot ce facem, trebuie să urmăm pilda lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament a fost o femeie al cărei nume însemna Plăcută. O chema Naomi și se mutase din Israel într-o altă

țară, cu soțul și fiii ei. Dar soțul îi murise și, în următorii zece ani, muriseră și cei doi fii. Ea a făcut câteva remarcă despre aceasta nurorilor sale văduve.

Rut 1:13b: „...Eu sunt mult mai amărâtă decât voi, pentru că mâna Domnului s-a întins împotriva mea”. Ea făcea comparații pentru a stabili cine avea dreptul a fi mai amărâtă.

Și în Rut 1:20-21: „Nu-mi mai ziceți Naomi; ziceți-mi Mara (**Amărăciune**), căci cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune. La plecare eram în belșug, și acum Domnul mă aduce înapoi cu mâinile goale. De ce să-mi mai ziceți Naomi, când Domnul S-a rostit împotriva mea, și Cel Atotputernic m-a întristat?”

Amărăciunea ei era îndreptată împotriva lui Dumnezeu. El era cel care îi luase soțul, fiii și de asta avea ea necaz pe El. De cinci ori în trei versete ea îl face pe Dumnezeu răspunzător de amărăciunea ei.

Sunt mulți oameni la fel și astăzi. Nu numai că sunt supărați pe viață, dar se și bucură în starea aceasta. Le place într-un

„Vegheazăți, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți, să fiți făcut cu dragoste!” (1 Cor. 16:13-14)

fel să fie așa și se hrănesc din asta. N-ar ști ce să facă dacă ar scăpa de amărăciune - n-ar mai avea un scop în viață. Le place să fie supărați.

Cunoaștem oameni de felul acesta în lume și-i avem și în biserică. Sunt ușor de recunoscut, după ochi și după trăsăturile feței - chiar dacă persoana respectivă e tânără - după gură, după felul cum zâmbesc sau râd. Ei sunt supărați și se vede. Poți distinge asta în tonul vocii lor sau când protestează că nu sunt supărați. Amărăciunea este punctul central al vieții lor și e mai presus de orice altceva.

Avem și în Biblie exemple de oameni cuprinși de amărăciune, pe lângă Naomi. De fapt, sunt suficient de mulți. De exemplu, Iona a fost un om care s-a complăcut într-o stare de amărăciune. Domnul l-a întrebat: „Bine faci tu de te mâinii din pricina curcubetelui?”

„El a răspuns: „Da, bine fac că mă mâinii până la moarte!” (Iona 4:9)

El credea că are dreptul să fie mâniaș. **Îmi place să mă mâinii. Doamne, greșești că-i ierți pe oameni. Eu nu vreau asta.**

Oamenii se bucură să țină ceva împotriva altora. Însă textul nostru ne cere să îndepărtăm orice amărăciune și să avem mereu o inimă bună. Se naște deci întrebarea: este posibil a fi bun, plin de compasiune, blând și în același timp supărat, mâniaș și înverșunat? Acestea sunt în totalitate atitudini interioare. Blândețea, prin definiție, necesită o inimă blândă. Amărăciunea vine și ea din interior. Dar nu este posibil a avea două atitudini diferite, contradictorii în lăuntrul nostru.

Pavel ne spune să dăm la o parte orice amărăciune și să fim buni și milostivi unii cu alții. Deci, amărăciunea trebuie să dispară. Dar înainte ca ea să poată fi îndepărtată, trebuie să știm ce este - și că ea există acolo.

Este relativ ușor a observa când alții sunt supărați, dar nu e așa de ușor în dreptul nostru. De aceea este important a avea o bună înțelegere a definiției biblice a problemei.

Să presupunem că un creștin păcătuiește. Spune o minciună, de exemplu. Deci, când minte el se simte vinovat sau cuprins de amărăciune? Răspunsul e că este vinovat. Când păcătuim, ne simțim vinovați. E clar. Acum să presupunem că altcineva spune o minciună despre acest același creștin și o răspândește în tot orașul. Cum se simte el acum - vinovat sau supărat?

Vinovăția e ceea ce simțim când păcătuim, iar **amărăciunea e ceea ce simțim când alții păcătuiesc împotriva noastră**. Însăși definiția amărăciunii indică acțiunea altuia. Dacă am greși noi, ne-am simți vinovați și am ști că trebuie să marturisim și să renunțăm la acel păcat. Sau se poate să nu mărturisim păcatul, dar nu din cauză că n-am ști ce să facem. Dar cum procedăm în cazul greșelii altora? Amărăciunea apare întotdeauna datorită păcatului altcuiva - păcat real sau imaginar.

Să luăm mai întâi în calcul păcatul imaginar. De multe ori putem fi supărați pe cineva pentru ceea ce (gândim noi) a spus, când în realitate el n-a spus nimic. Auzim o veste falsă și, gata, ne-am supărat. Așteptăm o scuză pe care el nu ne-o poate oferi. Vom rămâne supărați toată viața pentru că el nu și-a cerut scuze pentru ceva ce n-a făcut?

În paranteză fie spus, mulți oameni cuprinși de amărăciune nu-și pot imagina ca țin supărare datorita unor păcate imaginare. Cât privește amărăciunea, vina celeilalte persoane este întotdeauna reală. Pentru o astfel de persoană ce încearcă să fie liberă de orice amărăciune, este bine să

considere reală vina celuilalt numai **dacă e decisă să scape de propria amărăciune.**

Cum ne comportăm însă în cazul în care păcatul e real? Sunt mulți oameni cuprinși de amărăciune care chiar au fost jigniți de alții. Cum procedăm în cazul unor greșeli autentice?

Amărăciunea survine datorită unui păcat referitor la propria persoană. Nu are de-a face cu cât de mare e acel păcat, ci cu cât de apropiat este el. De exemplu, dacă se aude despre o imoralitate grosolană undeva în Iran, Irak, El Salvador sau Columbia, ce facem? Citim despre acel păcat, dar nu ne vom simți vinovați. Nici cuprinși de amărăciune. S-ar putea să fim uimiți sau îngroziți, dar nu ne vom simți vinovați sau supărați. Totuși a fost un păcat groaznic și cineva l-a înfăptuit de fapt și de drept. Așadar, nu depinde de cât de mare e răul făcut, **ci de cât de aproape de propria persoană este cel ce greșește.** Amărăciunea are de-a face cu acei ce ne sunt apropiați.

Cine sunt candidații cei mai probabili? Simplu: tata, mama, frații, surorile, soțul, soția, copiii, prietenii, colegii de cameră, superiorii apropiați, subordonații apropiați, colegii de lucru, partenerii de afaceri și poate alte rude - bunicii, unchii și alții. Sunt chiar mulți oameni a căror amărăciune e îndreptată împotriva lui Dumnezeu.

Nu ne supărăm de răul înfăptuit în afara contactului nostru imediat. Amărăciunea survine când cineva apropiat greșește împotriva noastră. S-ar putea să fie ceva minor. Nu trebuie să fie ceva mare, ci ceva apropiat. Își strânge el șosetele? Nu? Poți să te superi din cauza asta? Ei, nu, dar dacă se întâmplă de 5000 de ori?

Poate crezi că ai dreptul să fii supărat. Dar Biblia nu dă nimănui acest drept. Pasajul nostru spune să îndepărtăm orice

amărăciune.

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.“ (Evrei 12:15)

Aici, amărăciunea e descrisă ca și cum ar fi o rădăcină. Rădăcina este ceva ce crește sub pământ și nu poate fi văzută. Dar există dovezi vizibile ale prezenței ei, ca atunci când trotuarele sunt ridicate.

Rădăcinile fac și alte lucruri. Faptul că nu le poți vedea nu înseamnă că ele nu există. Și nici că nu le vei vedea în veci. Ele se hrănesc și nu rămân în stadiu incipient. În cele din urmă ies la suprafață.

Fructul care se naște are o relație directă cu rădăcina ce-l produce. Rădăcinile unui măr ne oferă mere. Dacă e o rădăcină amară, va aduce rod amar.

Asta spune și versetul. Fiți atenți ca nici o rădăcină de amărăciune să nu dea lăstari, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea, adică murdăriți. Ați văzut vreodată amărăciunea lucrând într-o biserică? Ea se poate răspândi într-o adunare precum focul în prerie. Sau la locul de muncă, sau în internat. De ce? Cineva a decis să dea glas amărăciunii. Era supărat și a lăsat ca rădăcina să iasă la suprafață și să rodească. A vorbit despre ea și mulți oameni au fost cuprinși de același „virus“. Autorul Epistolei către Evrei ne avertizează referitor la aceasta. El ne spune să fim atenți să nu ne abatem de la harul Domnului. Când asta se întâmplă, apare amărăciunea și îi afectează pe mulți. Îi întinează pe mulți.

Ce se întâmplă cu cineva care ține amărăciunea în sine timp de mulți ani? Ce se întâmplă fizic cu el? Se poate îmbolnăvi? Să presupunem că amărăciunea e îndreptată împotriva unui membru al familiei. A ținut-o în el și n-a

„Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste!“ (1 Cor. 16:13-14)

împărtășit-o nimănui. N-a întinat pe mulți - ci a ținut-o în el. Făcând asta de câțiva ani, el începe să se simtă rău. Merge la doctor și doctorul îi spune: „Da, ești bolnav. Dar la boala ta n-am ce să-ți fac eu. Te trimit la alt doctor.“

Și îl trimite la un psihiatru, iar acesta constată. „Da, ești bolnav. Și știu de ce. Ești bolnav datorită celor 20' de ani de amărăciune îndreptată împotriva tatălui tău. Ai hrănit-o în toți acești ani, iar ea te-a ros pe dinăuntru. Ai ținut în tine otrava asta și ea te-a îmbolnăvit fizic. Ce vreau să faci e să mergi acasă și să discuți cu tatăl tău. De ce s-o mai păstrezi și să te îmbolnăvești? Dă-o afară! Lasă-i și pe ceilalți să se contamineze.“

Așadar, lumea are două soluții. Ții amărăciunea în tine și te îmbolnăvești sau o dai afară și răspândești boala în jur. Soluția lui Dumnezeu este de a săpa la rădăcină. Îndepărtează-o! Aici e nevoie de harul Domnului. Un om trebuie să-L cunoască pe Domnul Isus Hristos pentru a putea proceda astfel. El este sursa harului.

Soluțiile lumii în privința amărăciunii nu trebuie folosite de creștini. Când creștinii îi copiază pe cei din lume, au două soluții precare. Biblia spune să îndepărtăm orice amărăciune. Ea nu trebuie nici ținută în tine, nici împărtășită altora. Adu-o la Tatăl, prin Fiul!

„Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.“ (Iacov 3:14-16)

Când eram un tânăr muncitor, credeam că toate meschinăriile și geloziile pe care le observam vor duce la maturitate. Credeam că, cu cât ajungi mai sus, cu cât

devii mai matur, cu atât aceste lucruri se vor întâmpla mai puțin. Crescând însă, am realizat că gelozia se tot intensifică. Amărăciunea se acumulează. Dacă nu au o soluție la ea, oamenii nu se vindecă maturizându-se. Ei strâng tot mai multă amărăciune de-a lungul anilor. Situația se înrăutățește încontinuu.

Și dacă ții în inimă invidie amară, vor rezulta fapte rele. Ele nu vin din cer, ci direct din groapă și sunt de la cel rău. Fiecare faptă rea rezultă din această atitudine. După cum clar se vede, avem o problemă reală. Cum scăpăm de amărăciune?

Înainte de a scăpa de amărăciune, trebuie să realizăm că am fost cuprinși de ea. Cum putem spune dacă e așa sau nu?

O regulă practică spune că: Amărăciunea ține minte detaliile. Ai avut mii de discuții în viață, dintre care pe majoritatea le-ai uitat. Dar asta a avut loc acum cinci ani în urmă și ții minte fiecare cuvânt, tonul și inflexiunea vocii lui până în cele mai mici detalii. Știi exact ce s-a întâmplat - ceea ce înseamnă că ești cuprins de amărăciune.

Unii ar putea obiecta și spune că este posibil să ai o amintire frumoasă în urma unei conversații deosebite. Este posibil? Da, dar nu probabil. De ce? Deoarece memoria este ajutată de memorări, memorări și memorări. De obicei oamenii nu meditează prea mult la lucrurile deosebite. Dar pe cele rele le rețin la nesfârșit. Am consiliat puțin oamenii ce se aflau în proces de divorț. Pe unii i-am cunoscut încă de când s-au căsătorit, în momentele mai fericite ale vieții lor. Dar, în timpul divorțului, nu-și mai pot aminti nici un singur moment de fericire. Tot ce-și pot aminti ei e ceea ce au strâns încontinuu în ei. Sunt cuprinși de amărăciune.

Aceasta nu înseamnă că n-au existat momente de fericire, ci doar că ei s-au concentrat numai la cât de multă dreptate aveau și cât de mult greșea celălalt. Dacă cineva are o memorie ascuțită, ce reține în detaliu lucruri ce s-au întâmplat cu ani în urmă, când era copil, tânăr sau tânără și acele amintiri sunt întru totul acuzatoare la adresa altcuiva, acesta este un indiciu al existenței amărăciunii. Iar soluția în privința amărăciunii este a scăpa de ea.

Am avut o experiență minunată odată, în Dallas, Texas. Vorbeam într-o sâmbătă noaptea acasă la un vechi prieten. Pentru că urma să ajung în Dallas, le scrisesem unor oameni din diferite părți ale țării pe care-i cunoscusem cu alte ocazii, iar aceștia se aflau acum și ei acolo.

Gazda m-a rugat să vorbesc despre amărăciune, ceea ce am și făcut. Ulterior, un cuplu a venit să mă vadă. Îi cunoscusem cu opt ani în urmă în Pullman, Washington. Soția s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Suntem căsătoriți de opt ani. În primul an am fost atât de supărată pe mama mea că am împărțit cu soțul meu zilnic toate nemulțumirile mele. Primul an de căsătorie a fost îngrozitor, deoarece am continuat să împărțesc această amărăciune cu soțul meu.“

Apoi mi-a spus că, în urmă cu șapte ani, vorbisem despre amărăciune și scăpase de ea. Într-o zi, a văzut o altă femeie cu profunde sentimente de amărăciune față de mama sa. Și-a zis în sine: „Pot s-o ajut pe femeia asta. Pot să-i împărțesc din experiența mea. M-am dus la ea să-i spun acestea și nu mi-am mai amintit nici un detaliu. Memoria mea se risipise. Tot ce am putut să-i spun a fost că eu obișnuiam să țin minte anumite lucruri și acum nu mi le mai amintesc.“ Domnul se îngrijise cu adevărat de amărăciunea ei.

Altădată țineam un curs de patru

săptămâni despre căsătorie. Am dat un anunț în ziar și nu știam cine va veni. A venit o femeie căreia un doctor îi recomandase cursul. A intrat și vă pot spune sincer că n-am văzut niciodată în viața mea pe cineva mai acru la înfățișare. Avea patruzeci de ani de zile în care acumulasese amărăciune. A scăpat de ea în acea noapte și am stabilit să ne vedem în ziua următoare la librăria unde lucram. A intrat în librărie și n-am cunoscut-o! *Arăta atât de diferit!* O întâlnisem cu o seară în urmă, dar acum era curățită în interior.

Care e problema? De ce nu scăpăm noi de amărăciune? Dacă spun o minciună, pot mărturisi și sunt iertat. Ca să scap de amărăciune, trebuie să mă întorc înapoi în inima mea. Trebuie să văd că amărăciunea e în inima mea. Ispita este să mă uit la cel ce mi-a greșit. Uite ce-a făcut! Asta e natura amărăciunii. Pentru a scăpa de ea, trebuie să recunosc că e problema mea, înainte de a o mărturisi și a o uita.

Dar tu zici: „Eu nu sunt cuprins de amărăciune, doar mă supăr repede.“ Simptomele supărării sunt însă foarte aproape de cele ale resentimentelor. Știi ce este resentimentul instantaneu? Ai putea zice: „Nu e amărăciune, ci doar sentimente rănite.“ Dar există o relație apropiată între a fi ofensat și a nutri resentimente. Cineva care este jignit se umple de resentimente. Există o altă legătură foarte strânsă între resentimente și amărăciune. Resentimentele se transformă într-o amărăciune profundă.

Amărăciunea e tocmai un resentiment ce a fost alimentat. A devenit ranced și putred. Este ținut în interior și se agravează. Verigile lanțului continuă. Există o legătură între amărăciune și ură și o foarte clară identificare biblică între ură și crimă. Ce vreau să spun este că supărarea poate duce la crimă. Unii ar

„Vegehați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste!” (1 Cor 16:13-14)

putea obiecta că asta e prea de tot. Dar duritatea afirmației vine din Biblie.

Ceea ce vreau să evidențiez este *natura deosebit de păcătoasă a amărăciunii*.

Persoana afectată trebuie mai întâi să recunoască amărăciunea și apoi că aceasta e un mare rău. Din nou, motivul pentru care oamenii nu rezolvă acest păcat e că ei cred că e vina celuilalt. Diavolul spune: „Păi când el n-o să mai mintă ori n-o să mai facă asta sau aia, ori când își va cere scuze, atunci te vei simți mai bine.“

Dar ce se întâmplă dacă el nu se îndreaptă? Ai luat în calcul aceasta? Vei ține amărăciunea tot restul vieții tale pentru că altcineva persistă în păcat? N-are nici un rost. Poate că zici: „Îl voi ierta când își va cere scuze, dar până atunci nu. Am dreptul la amărăciune până atunci. Când își va cere scuze, îl voi ierta și totul va fi bine.“ Ții ridicat acest zid al amărăciunii, iar într-o zi el vine la tine și-ți zice: „Îmi pare rău“. Poți acum să-l ierți? Nu, pentru că amărăciunea nu iartă. Pentru a-l putea ierta când își cere scuze trebuie să fii gata pentru aceasta de dinainte. Și dacă ești gata a-l ierta înainte de a-și cere scuze, atunci iertarea chiar nu mai depinde de scuzele lui. Cu alte cuvinte, scapi de amărăciune unilateral. Nu contează ce face celălalt.

Am spus anterior că amărăciunea pare să vină datorită păcatului celuilalt - real sau imaginar. Asta e doar o aparență. În realitate, amărăciunea este un păcat de sine stătător. Persoana afectată de acest păcat decide să fie supărată independent de cel ce i-a greșit.

Însă tu zici: „Nu, el a păcătuیت împotriva mea și când își va cere scuze totul va fi bine.“ Dar nu e adevărat.

Am cunoscut situații când au fost oferite scuze, dar amărăciunea n-a dispărut. Să presupunem că cel ce a greșit

e mort și nu-și mai poate cere scuze. Cunoscm oameni extrem de încâtrâniți, iar amărăciunea lor e îndreptată împotriva părinților morți de ani de zile.

Amărăciunea însă n-a murit. Amărăciunea este un păcat exclusiv al persoanei ce o poartă, fără nici o legătură cu altcineva.

Am mers o dată la Penitenciarul de Stat Walla Walla să petrec o zi cu deținuții. Era în apropierea Crăciunului. Am stat cam șase ore acolo. După-amiaza mă aflam în zona de siguranță maximă, discutând despre evanghelizare.

Un tip de acolo m-a întrebat despre evanghelizarea criminalilor înrâiți. Am crezut că era cu adevărat interesat de o astfel de evanghelizare și am început să vorbesc cu el. Apoi m-am dus în zona de minimă securitate, custodie protectivă și în alte locuri. Seara m-am întors în zona de maximă securitate și m-am gândit să vorbesc despre amărăciune. Mi-am închipuit că erau probabil ceva oameni cuprinși de ea pe acolo.

Același om care m-a întrebat despre evanghelizare după-amiaza mi-a pus acum o altă întrebare: „Cum poți să scapi de amărăciune față de cineva care ți-a bătut crunt fiul de trei ani?“ I-am spus cum, apoi am adăugat: „Știi, când scapi de amărăciune, poți ajuta acea persoană să nu mai bată alți copii mici“.

Mi-a răspuns: „Nu, omul ăsta nu mai poate fi ajutat“.

„Ba da, cum să nu?“

„Nu, nu.“

„De ce nu?“

„Nu mai e printre noi.“

Acest deținut îl omorâse. Îl omorâse pentru ceea ce îi făcuse fiului său de trei ani - și de asta era în închisoare. Dar deși îl omorâse, *încă mai era supărat pe el*. Cu alte cuvinte, n-a scăpat de amărăciune pentru că a exprimat-o în faptă.

Când cel ce ne-a greșit își cere scuze, nu scoate amărăciunea din noi. Singurul lucru ce ne poate scăpa de ea e mărturisirea înaintea lui Dumnezeu, datorită morții și învierii Domnului Isus Hristos. **Aceasta e unica soluție.**

Trebuie să n-o ținem și nici s-o împărtășim altora. Există un singur lucru de făcut și acesta e să mărturisim amărăciunea ca un păcat mare și greu. Trebuie să persistăm în mărturisire cât e necesar.

Odată, vorbeam la Monterey, California, și acolo era un om cu o reputație de mare învățător biblic. Însă el fusese trecut cu vederea la o promovare la locul de muncă și era supărat. Am vorbit despre mărturisirea păcatului și despre amărăciune, iar el a fost complet tulburat. A venit și m-a văzut și a scăpat de amărăciune. În dimineața următoare, soția lui mi-a spus: „Am un nou soț“. Fusese supărat pe șeful lui. Dar era păcatul lui, nu al șefului.

Amy Carmichael are o notă în cartea sa intitulată *If [Dacă]*. „Dintr-un pahar plin cu apă dulce, nu poți stropi nici măcar o picătură de apă amară, oricât l-ai agita“. Dacă e plin cu apă dulce și e agitat, ce va ieși din pahar? Apă dulce. Dacă agiți mai tare, ce va ieși? Mai multă apă dulce. Dacă cineva e umplut cu apă dulce și altul îi provoacă un șoc, ce va ieși din el? Apă dulce. Nu șocurile transformă apa dulce în apă amară, ci altceva.

Șocurile scot doar din recipient ceea ce era deja acolo. Dacă ești plin de dulceață și lumină și ești zdruncinat, vei vărsa dulceață și lumină. Dacă ești plin cu miere, miere va ieși. Dacă iese oțet, ce înseamnă asta? Ceea ce era în recipient. Cu alte cuvinte, multă amărăciune nu apare în urma a ceea ce a făcut celălalt. Este rezultatul a ceea ce facem și suntem noi.

Cu mulți ani în urmă, lucram la birou în dormitorul nostru. Soția mea, Bessie, citea în pat. Orice făceam nu era bine. Bessie mi-a spus ceva, iar eu m-am întors și i-am zis-o de la obraz. A fost ceva necreștinesc. M-a privit uimită, s-a ridicat și a părăsit încăperea. Stăteam acolo meditănd: „N-ar fi trebuit s-o spună. Uite ce a spus: Uite, uite, uite.“ Am stat așa cam zece minute, poate mai mult. Eram supărat pe Bessie, dar tot ce făcuse ea fusese să-mi zdruncine paharul. Ce era înăuntru a ieșit afară.

Dacă eram plin de dulceață și lumină, n-ar fi fost nimic. Stăteam acolo și mă gândeam la ce a făcut ea. Știam mai bine, pentru că învățasem deja acest adevăr despre amărăciune. Totuși, mă gândeam la „păcatul“ ei, deoarece există o anume bucurie în acuzarea celeilalte persoane. Unii oameni fac asta de ani de zile.

Am stat acolo o vreme, apoi m-am ridicat și m-am dus la locul meu în pat. Am îngenuncheat și am zis: „Doamne, a fost vina mea. Amărăciunea și păcatul meu. Mărturisesc, mă pocăiesc, Te rog, iartă-mă!“

M-am ridicat de pe genunchi și am spus: „Dar uite ce-a zis ea!“ M-am întors pe genunchi.

„Doamne, îmi pare rău pentru ce-am făcut. Accept responsabilitatea. A fost păcatul meu și numai al meu.“

M-am ridicat și am spus: „Doamne, Tu și cu mine știm exact a cui a fost vina.“ Am îngenuncheat din nou și am stat 45 de minute acolo până am putut să mă ridic fără să spun: „Uite ce-a făcut“.

Nu-mi amintesc acum ce a spus ea și nici ce făceam la birou. Nu mai țin minte detaliile. Ceea ce-mi amintesc e că m-am ridicat. Dar mai știu și că, dacă nu aș fi rezolvat-o cu amărăciunea, aș fi reținut cu exactitate până în ziua de azi ceea ce

„Vezghțați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste!“ (1 Cor. 16:13-14)

spusese ea. Aceasta e natura amărăciunii.

Pentru a scăpa de ea, trebuie să realizez că este rea și că e păcatul meu și numai al meu. Nu scap de ea dacă cel ce mi-a greșit își cere scuze, nici dacă el se îndreaptă sau moare. Nu scap de ea decât numind-o păcat împotriva sfântului Dumnezeu, mărturisind și primind iertare.

Dificultatea constă în a nu mai privi la păcatul celuilalt. Dar numai simplul fapt că eu gândesc că e problema lui demonstrează că nu e așa. Dacă ar fi a lui și eu aș fi plin de dulceață și lumină, și nu de amărăciune, atunci aș fi preocupat de celălalt.

Aș putea spune: „Bietul băiat! Uite ce-a făcut. Dacă aș face așa ceva, m-aș simți groaznic. Cred că se simte teribil. Cred că mă voi duce să-l ajut.“ Dar dacă nu aceasta e atitudinea mea, atunci sunt cuprins de amărăciune și e păcatul meu, nu al lui.

Cred că acest păcat reprezintă o piedică majoră în calea trezirii în această țară. Când creștinii încep să-și mărturisească păcatele, vor putea să ierte și păcatele altora.

How To Be Free from Bitterness
(Cum să scapi de amărăciune) se poate
obține gratis ca și tractat (în limba
engleză) de la Chapel Library, 2603 W.
Wright Street, Pensacola, FL, 32505
(850) 438-6666 www.mountzion.org.

Tradus și folosit cu permisiunea
autorului.

Semne ale adevăratei măreții

de E.E. Shelhamer

Oricine admiră un suflet nobil. E posibil să fii nobil în anumite privințe, iar în altele să fii mic și răutăcios. Cele ce urmează sunt semne fie ale nobleții sufletești, fie ale lipsei ei. Dragă cititorule, ce anume regăsești în tine?

1. *Capacitatea de a-ți cere iertare.* Puțini pot să facă acest lucru cu demnitate. Dacă ai vorbit sau ai acționat în mod nepotrivit, să recunoști aceasta cu umilință și-ți va fi de mare folos.
2. *Puterea de a ierta și de a uita.* Pentru a purta pică e nevoie doar de un gram de amabilitate și un degetar de minte. Dar a uita complet o nedreptate e ceva cu adevărat frumos.
3. *Puterea de a evita discuțiile în contradictoriu.* Un fanatic poate persista într-o dezbateră inutilă. Dar trebuie să ai un suflet nobil ca să depășești și să eviți orice ar putea distruge părtășia. E ceva mult mai măreț decât să ieși triumfător dintr-o ceartă. „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.“
4. *Puterea de a evita amestecul într-o ceartă.* Copiii se pot certa de la o jucărie sau de la niște prune verzi, dar părinții sunt prea mari ca să se certe cu cei apropiați pentru nimicuri asemănătoare. Cei din comunitatea ta au încredere în tine?
5. *A apela la judecător.* Diavolul și avocații fără principii vor exagera o presupusă nedreptate. Dar o persoană înțeleaptă și plină de pace va suferi mai degrabă răul (vezi 1 Corinteni 6:7) decât să cheltuiască timp și bani pentru a-și apăra drepturile personale.
6. *Conștiința de sine.* E neplăcut a vedea pe cineva care e mereu tensionat. Ce binecuvântare să fii în Dumnezeu și să nu te preocupe părerea altora